U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudců JUDr. Marie Žiškové a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **I. R.**, zastoupeného Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2017, č. j. OAM-84/LE-LE05-LE24-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 10. 2017, č. j. 60 Az 52/2017 – 30,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 8. 2017 neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Plzni, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Závěr o nedůvodnosti žaloby opřel o zjištění vyplývající ze správního spisu: žalobce se narodil na západě Ukrajiny, do Luhanské oblasti se přestěhoval za svou manželkou a zůstal tam žít i po rozvodu až do začátku válečných operací, následně se přestěhoval za sestrou zpět na západ Ukrajiny. Z důvodu nedostatku pracovních příležitostí odjel hledat práci do Evropské unie. Podle krajského soudu měl žalobce možnost vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny a neuvedl žádné skutečnosti, které by mu v tom bránily. Tento způsob řešení ostatně žalobce využil a dočasně pobýval na západní Ukrajině ve Lvovské oblasti. Ekonomické a sociální obtíže v novém bydlišti nejsou z hlediska důvodů pro udělení mezinárodní ochrany rozhodné.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel byl přesvědčen, že kasační stížnost je přijatelná, protože rozsudkem krajského soudu došlo k pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Krajský soud nesprávně akceptoval nepřezkoumatelné a neúplné vyhodnocení účinnosti využití vnitřního přesídlení, čímž nerespektoval právní názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2017, č. j. 4 Azs 197/2016 – 94. V tomto rozsudku soud stanovil požadavek individualizovaného vyhodnocení situace a odmítl paušalizující odkaz na zákon o zajištění práv a svobod vnitřně přesídlených osob, na který odkázal žalovaný i v nyní posuzované věci.

[5] Již v žalobě stěžovatel namítl, že žalovaný nesprávně vyhodnotil eventuální existenci vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, a to především ve vztahu k možnosti využití vnitřního přesídlení. Žalovaný i soud nesprávně dovodili, že stěžovatel prokázal svým přesídlením do Lvovské oblasti, že v jeho případě je vnitřní přesídlení možností, kterou je třeba zvolit v reakci na ohrožení všeobecným konfliktem v stěžovatelově původním bydlišti v Luhansku. Na západní Ukrajině byl stěžovatel nucen přežívat v provizorních podmínkách v domě své sestry, v němž ve dvou místnostech musel žít se sestrou, jejím manželem a rodinou své neteře. Vnitřní přesídlení nepředstavovalo pro stěžovatele dlouhodobější řešení vzhledem k jeho osobním a ekonomickým podmínkám - absenci vazeb mimo původní bydliště, které by umožňovaly přežití v klidnější části Ukrajiny, nucenému zanechání majetku v původním bydlišti a nemožnosti získání výdělku na Ukrajině. Tyto skutečnosti nutně vedou k závěru, že využití vnitřní ochrany je pouze iluzorní možností, kterou po stěžovateli nebylo možné požadovat.

[6] Stěžovatel připustil, že krajský soud se zabýval možností vnitřního přesídlení komplexněji než žalovaný, ovšem stejně jako žalovaný vyšel ze skutečnosti, že si stěžovatel našel dočasné útočiště u své sestry na západní Ukrajině, aniž by zohlednil nemožnost přebývat na západě Ukrajiny delší dobu. Pokud vnitřní přesídlení nemůže zaručit byť jen základní přežití, nelze jej považovat za přípustné řešení.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na napadené rozhodnutí a správní spis. Zdůraznil přitom, že podle § 2 odst. 7 zákona o azylu vážnou újmou není, pokud se obava cizince z vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má, a může-li bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu. Pokud jde o nedostatek pracovních příležitostí, je zřejmé, že v tomto ohledu by stěžovatel čelil stejným obtížím jako ostatní obyvatelé Ukrajiny.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Kasační stížnost je přípustná. Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je ovšem také její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti a výčtem jejích typických kritérií se

Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS, na jehož odůvodnění pro stručnost odkazuje.

[9] S ohledem na obsah spisu a z něj vyplývající skutková zjištění Nejvyšší správní soud neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatele, ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. K podmínkám, které je třeba kumulativně splnit pro udělení mezinárodní ochrany, se soud již podrobně vyjádřil např. v rozsudcích ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71, či ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 – 62, a to včetně podmínek pro udělení doplňkové ochrany v případech ozbrojeného konfliktu (viz zejm. rozsudek ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68, č. 1840/2009 Sb. NSS). V nedávné době soud opakovaně shledal, že v západní části Ukrajiny neexistuje skutečné nebezpečí vážné újmy v důsledku ozbrojeného konfliktu (viz usnesení ze dne 25. 9. 2017, č. j. 5 Azs 134/2017 – 24, ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2 Azs 226/2017 – 31, nebo ze dne 17. 8. 2017, č. j. 10 Azs 112/2017 – 42).

[10] Soud také podrobně vymezil podmínky, za nichž je možné shledat, že přestěhování v rámci země původu představuje „*možnost vnitřní ochrany*“, kterou je uprchlík povinen využít před vyhledáním ochrany v jiném státě (viz rozsudek ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 – 74). Rozsudek č. j. 4 Azs 197/2016 – 94, jehož se stěžovatel dovolával, nepřináší nová či odlišná kritéria, ale s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti dané věci shledal, že možnost vnitřní ochrany nebyla dostatečně posouzena. Taková situace ovšem v nyní posuzované věci nenastala. Stěžovatel neuvedl žádné konkrétní okolnosti, které by svědčily pro závěr, že se krajský soud dopustil zásadního pochybení při posouzení možnosti stěžovatele využít vnitřní ochranu v západní části Ukrajiny. Námitka stěžovatele, že by mu toto řešení neumožňovalo „*byť jen základní přežití*“, zůstala v rovině prostého nepodloženého tvrzení. Složitá situace na trhu práce a nepříznivá ekonomická situace na Ukrajině nemohou být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (viz např. usnesení ze dne 25. 7. 2017, č. j. 2 Azs 231/2017 – 24, a judikaturu tam citovanou).

[11] Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje na námitky stěžovatele dostatečnou odpověď.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[12] Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, proto ji odmítl pro nepřijatelnost podle § 104a s. ř. s.

[13] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. března 2018

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu